

Răspunderea Parentală - Planul Lecției

OBIECTIVE PENTRU ELEVI:

- Să dezvolte o înțelegere mai profundă a diferitelor principii pe care societățile democratice le iau în considerare atunci când îi pedepsesc pe cei care încalcă regulile.
- Să descrie contextul și motivele pentru care unele dintre țările democratice au penalități pentru părinții ai căror copii comit infracțiuni minore.
- Să examineze în ce mod democrațiile care împărtășesc principii comune și se confruntă cu probleme similare pot găsi, pentru rezolvarea acestora, soluții diferite.
- Să analizeze argumentele pro și contra pedepsirii părinților care au adolescenți care comit infracțiuni minore.
- Să identifice zonele de acord și pe cele de dezacord cu alți elevi.
- Să decidă, individual sau în grup, dacă guvernul ar trebui să pedepsească părinții ai căror copii comit infracțiuni minore.
- Să reflecteze asupra valorii deliberării când se iau decizii într-o democrație.

PROBLEMA/ÎNTREBAREA PENTRU DELIBERARE:

Ar trebui ca în democrația noastră părinții să fie trași la răspundere pentru infracțiuni minore ale propriilor copii?

MATERIALE:

- Desfășurarea lecției
- Anexa 1 – Ghidul deliberării
- Anexa 2 – Activitățile deliberării
- Anexa 3 – Reflecțiile elevului asupra deliberării
- Textul
- Bibliografie selectivă
- Lista cu argumente pentru problema supusa deliberării (*opțional – se folosește dacă elevii au dificultăți în identificarea argumentelor sau dacă timpul este prea scurt.*)

Răspunderea Parentală

1 În localitatea Breclav, din Republica Cehă, o sentință judecătorească a trimis la
2 închisoare pe domnul și pe doamna Danihels, pentru 10 luni. Crima lor? Neglijență educațională.
3 Copiii lor lipsiseră de la școală circa 2000 de ore în decursul întregului an școlar. În timp ce
4 părinții primeau sentința, copiii, de 9, respectiv, 12 ani, erau trimiși la un centru pentru
5 delincvență juvenilă. În Australia, un judecător a cerut părinților unor copii să plătească 60.000
6 dolari, deși nu ei comiseseră acte de vandalism, iar judecătorul știa acest lucru. Copiii lor
7 fuseseră vandalii.

8 Părinții iau multe decizii cu privire la felul în care își cresc copiii. În țările democratice, ei
9 se așteaptă să o poată face fără niciun amestec din partea guvernului. Dar democrația presupune
10 și existența unor legi, care să permită guvernelor să protejeze copiii de părinții care nu pot
11 asigura necesitățile minime ale acestora și nici supravegherea lor corespunzătoare. De asemenea,
12 există legi în democrație care protejează societatea de oamenii care comit crime. Problemele apar
13 când aceste legi intră în conflict, în special când părinții și statul trebuie să decidă când
14 adolescenții pot fi responsabili pentru ei înșiși.

15 **A fi părinte și răspunderea parentală: o privire de ansamblu**

16 A fi părinte sau tutore* presupune atât multe satisfacții, cât și obligații. Responsabilitățile
17 părinților încep din punct de vedere legal, imediat după nașterea copiilor sau adoptarea acestora.
18 Aceste obligații se termină când copiii împlinesc vârsta majoratului, adică vârsta la care, legal,
19 pot fi considerați adulți. Aceasta variază, dar în cele mai multe state americane este 18 ani. În
20 Europa, această vârstă este 14 ani.

21 Responsabilitatea fundamentală a părinților este să ofere copiilor cele necesare vieții -
22 hrană, îmbrăcăminte, adăpost, îngrijire medicală și educație - lucruri pe care aceștia nu și le pot
23 procura singuri. Părinții care nu pot asigura aceste lucruri, pot fi acuzați de neglijență parentală.
24 De asemenea, părinții au responsabilitatea de a-și supraveghea copiii. Conform teoriei “părinții

*Tutorii sunt persoane ce au autoritatea legală și obligația de a avea grijă de alte persoane care nu pot fi independente, de obicei, de minori. În text, termenul „părinte” se referă și la „tutore”, pentru că astfel de persoane au aceleași drepturi și responsabilități în privința copiilor pe care îi au în grijă.

25 sunt patria”, guvernul apără drepturile copiilor, ca și cum ar fi părintele acestora. De aceea, copiii
26 ai căror părinți îi neglijează sau care nu sunt supravegheați corespunzător de părinți, vor fi
27 protejați de autoritatea judecătorească. De obicei, judecătorii încearcă să mențină unită familia,
28 prin trimiterea copiilor și părinților la ore de consiliere, la ore speciale, pentru a primi ajutor de
29 specialitate. În cazuri extreme, judecătorul poate trimite copiii în centre de plasament, pentru a-i
30 proteja sau chiar în centre de detenție pentru minori, unde pot fi atenți supravegheați.

31 Membrii comunității pot de asemenea să îi tragă la răspundere pe părinți pentru acțiunile
32 propriilor copii. Legea civilă permite victimelor să dea în judecată o persoană care le-a făcut rău
33 sau care a adus prejudicii proprietății lor private sau reputației acestora. În timpul procesului,
34 victima trebuie să dovedească faptul că persoana dată în judecată este responsabilă pentru
35 lucrurile de care a fost acuzată. În orice caz, uneori, chiar și cei care nu sunt direct responsabili
36 pot plăti într-un fel sau altul. În anumite situații, legea consideră că prejudiciile nu ar fi putut
37 apărea dacă părinții și-ar fi supravegheat corespunzător copiii.

38 În lume, părinții pot fi făcuți responsabili de o serie de infracțiuni făcute de către copiii
39 lor. În Federația Rusă, părinții pot plăti între 500 și 1000 de ruble dacă „nu reușesc să
40 supravegheze corespunzător copiii, astfel încât ei să nu se afle în locuri care le sunt interzise.” În
41 România, în cazul unor amenințări false cu bombă sau telefoane inutile către numere de urgență,
42 părinții pot fi amendați. În Statele Unite, părinții pot avea parte de procese costisitoare dacă
43 propriii copii descarcă ilegal diferite materiale de pe Internet sau dacă provoacă un accident, în
44 timp ce conduc mașina familiei. De asemenea, părinții pot fi acuzați, de „incapacitatea de a lua
45 măsuri” pentru a preveni consumul de alcool în familie de către cei care nu au încă vârsta
46 majoratului. Totodată, părinții care trăiesc în locuințe a căror chirie este subvenționată de stat,
47 pot fi obligați să părăsească aceste locuințe, în cazul în care copiii lor sunt implicați în activități
48 ilegale, cum ar fi cele legate de droguri, fie pe proprietatea personală, fie în apropierea acesteia –
49 chiar dacă părinții nu știu că propriii copii vând sau consumă droguri.

50 La scară internațională, cea mai comună infracțiune pentru care trebuie să plătească
51 părinții copiilor care au făcut-o este distrugerea proprietății private. Legile din Federația Rusă,
52 precum și Codul Civil European menționează că pentru distrugerea proprietății private de către
53 copiii între 6 și 14 ani, părinții sunt vinovați, cu excepția situației în care adulții pot demonstra că
54 i-au supravegheat pe aceștia corespunzător. Dacă are între 14 și 18 ani, copilul trebuie să își
55 asume întreaga responsabilitate a faptelor sale. În Estonia, părinții ai căror copii cu vârste între
56 15 și 18 ani distrug voit o proprietate privată, sunt considerați vinovați, indiferent că le-au
57 asigurat sau nu acestora o supraveghere corespunzătoare. În SUA, în 33 de state, părinții pot fi

58 dați în judecată pentru pagubele produse de copiii lor. Unele state cer părinților doar să plătească
59 pentru faptele comise de copii, dacă aceștia au o anumită vârstă. De exemplu, părinții din statul
60 Oregon sunt responsabili numai dacă cel ce a comis fapta are mai puțin de 15 ani. Unele state cer
61 ca părintele să plătească o anumită sumă, de obicei 2500 de dolari. În California, judecătorii pot
62 cere unui părinte chiar și 25.000 dolari. Alte state, precum Hawaii, nu au o limită superioară
63 pentru sumele ce pot fi plătite de către părinți.

64 **Absenteismul elevilor : un studiu de caz în cadrul răspunderii parentale**

65 În conformitate cu Convenția Națiunilor Unite referitoare la copii, precum și cu
66 Declarația Universală a Drepturilor Omului, copiii au dreptul la educație. În plus, educația este
67 gratuită până la o anumită vârstă, iar școala ar trebui să fie obligatorie, așa cum cere legea. În
68 cazul în care copiii lipsesc de la școală fără niciun motiv serios, se consideră că aceștia au
69 absentat nemotivat. În Europa, de obicei, legea cere ca școala să fie obligatorie între 6 și 16 ani.
70 În Statele Unite ale Americii, în cele mai multe state școala este obligatorie între 7 și 16 ani.

71 Țările democratice doresc educația cetățenilor, a copiilor, atât în folosul acestora, cât și
72 pentru a proteja societatea. Tinerii care nu au mers la școală se confruntă permanent în viața
73 cotidiană cu o serie de dificultăți. Conform psihologului român Diana Dincă, lipsa educației
74 „diminuează șansele persoanei respective de a obține o slujbă și crește riscul ca aceasta să devină
75 extrem de săracă. Lipsa accesului la educație poate scădea șansele urmașilor persoanei respective
76 de a avea succes în viață.” Absenteismul este o altă problemă care are impact asupra societății.
77 Ofițerii de poliție au constatat că în comunitățile în care rata absenteismului este crescută, la fel
78 este și rata criminalității. Adulții care obișnuiau să lipsească nemotivat de la școală au tendința de
79 a nu da prea multă importanță propriei bunăstări și nu le pasă prea mult dacă merg la închisoare,
80 ceea ce implică mari costuri din partea societății. De asemenea, fenomenul absenteismului
81 afectează grav școlile mici, pentru că, în locuri precum Macedonia sau Indiana, guvernul alocă
82 școlilor fonduri pe baza rapoartelor asupra prezenței zilnice a elevilor.

83 Democrațiile au dezvoltat diferite abordări ale fenomenului absenteismului,
84 încercând să implice părinții, în vederea reducerii acestui fenomen. În Lituania, prezența elevilor
85 la școală este o responsabilitate a comunității și Ministerul Educației cere fiecărei școli să
86 organizeze sesiuni de formare pe această temă cu părinții. Alte democrații stabilesc pedepse
87 severe în cazurile de absenteism, atât pentru elevi, cât și pentru părinții celor în cauză. Când
88 copiii depășesc limita legală de absențe nemotivate, părinții și conducerea școlii sunt obligați să
89 realizeze un plan pentru ca elevii respectivi să se întoarcă la școală. Dacă acesta eșuează,
90 tribunalul poate ajuta părinții, cerându-le să parcurgă un program de consiliere sau să participe la

91 ore de comunicare. În Denver, Colorado, elevii care au absentat o lungă perioadă de timp, sunt
92 ajutați, prin intermediul unui program, să ajungă la același nivel cu ceilalți colegi. Astfel,
93 profesorii de la clasă, precum și ceilalți, îi ajută să recupereze orele pierdute, prin predarea
94 materiilor și lecțiilor respective. Scopul este de a-i ajuta să finalizeze cursurile școlare și să
95 reușească în ceea ce au de făcut în această perioadă. Familiile celor care absentează sunt, de
96 asemenea, ajutate să depășească această problemă prin participarea lor la cursuri care îi învață
97 despre medierea conflictelor și la conferințe la care iau parte și alte familii cu probleme similare.

98 Când toate aceste moduri de rezolvare a problemei absentesimului dau greș, intervin
99 anumite legi, precum cele din Maryland, Virginia și România, care îi fac responsabili și îi obligă
100 să plătească pe părinții celor ce absentează nemotivat de la cursuri. Părinții din Estonia care „și-
101 au neglijat obligația de a asigura educația copiilor” pot plăti penalități egale cu plata pentru 50 de
102 zile lucrătoare. Părinții din California care „eșuează în încercarea de a-și trimite copiii la școală”
103 pot plăti până la 100 de dolari, la prima abatere, 250 de dolari, la a doua abatere și 500 de dolari
104 sau chiar mai mult, pentru mai mult de trei abateri. În state precum Carolina de Sud, Anglia,
105 Australia și Republica Cehă, judecătorii pot trimite la închisoare pe acei părinți care refuză să își
106 trimită copiii la școală.

107 **Responsabilitatea parentală: suporteri și opozanți**

108 Există dezacorduri între oameni privind răspunderea parentală, în special în ceea ce
109 privește responsabilitatea părinților pentru acțiunile adolescenților. Cei care sunt de acord cu
110 răspunderea parentală spun că legile sunt utile. De exemplu, când în districtul Pima din Arizona
111 s-a realizat un program foarte sever care combina reabilitarea elevilor și reintegrarea lor în
112 școală, cu anumite amenzi plătite de către părinți și chiar trimiterea la închisoare a acestor
113 părinți, rata absenteismului a scăzut cu 64%. În Silverton, Oregon, criminalitatea juvenilă și
114 absenteismul au scăzut cu 44,5% când municipalitatea a hotărât să aplice o lege conform căreia
115 părinții răspund pentru faptele copiilor. Și în alte comunități din SUA s-au obținut în acest fel
116 rezultate notabile.

117 Cei care susțin răspunderea parentală spun și că victimele au dreptul la despăgubiri și la
118 compensații pentru pierderile suferite, atunci când le-au fost distruse bunuri de pe proprietatea
119 personală. Cu toate acestea, minorii nu dispun de bani, așa că trimiterea lor în judecată ar fi
120 inutilă. Singurul mod în care victimele vandalismului sau scrierilor graffiti pe imobilele lor ar
121 putea recupera pierderile și ar putea repara stricăciunile, ar fi să primească bani de la părinții
122 copiilor vinovați. Susținătorii adaugă că dacă părinții sunt delincvenți, copiii lor vor fi de
123 asemenea delincvenți. Incapacitatea părinților de a-și supraveghea corespunzător copiii, are

124 consecințe grave asupra societății. Dar, plata unor sume considerabile de către părinți sau chiar
125 pedeapsa cu închisoarea i-au determinat pe mulți să își reconsidere atitudinea față de copii, prin
126 asumarea responsabilității. O victimă a unei agresiuni pe proprietatea sa privată spunea: „ La
127 sfârșitul zilei, ei sunt copiii voștri și sunt responsabilitatea voastră, fie că vă place, fie că nu.”

128 Opozanții ideii de răspundere parentală spun că este nedrept să faci o persoană
129 responsabilă pentru acțiunile altei persoane. Ei afirmă că asemenea legi ridică responsabilitatea
130 de pe umerii copiilor, care în acest fel nu mai răspund pentru faptele lor. Alți opozanți consideră
131 că aceste legi încalcă dreptul părinților de a-și crește copiii și de a-i educa, așa cum doresc.

132 De asemenea, opozanții spun că multor părinți le lipsesc multe din calitățile pe care
133 trebuie să le aibă un părinte, de aceea, prioritatea ar trebui să fie ajutarea acestora. În acest sens,
134 un psiholog, expert în siguranța școlii, afirma, cu privire la legile privind răspunderea parentală:
135 „Voi spuneți oamenilor că vor fi pedepsiți pentru o slujbă pe care ei vor să o facă, dar pe care nu
136 știu să o facă.”

137 Opozanții mai cred că guvernul ar trebui să prevină criminalitatea juvenilă și
138 absenteismul școlar, prin identificarea cauzelor care duc la apariția acestor fenomene. De
139 exemplu, dacă profesorii ar fi mai bine pregătiți profesional și ar avea mai multe materiale
140 auxiliare pentru orele de curs, poate că elevii ar aprecia mai mult școala. Dacă instituțiile școlare
141 ar reprezenta un mediu mai sigur, poate că elevii care se tem de agresarea verbală a colegilor sau
142 de crimele care ar putea fi comise ar veni mai mult la școală. Unii tineri care comit acte de
143 vandalism susțin că fac acest lucru din plictiseală și lipsă de preocupare. Tot opozanții
144 evidențiază eforturile făcute de către reprezentanții conducerii unei companii din Moscova, care,
145 obosiți să lupte împotriva unor copii care vandalizau mereu clădirea, mângălind-o, au decis să
146 invite specialiști în grafitti, pentru a o înfrumuseța.

147 Cei care susțin ideea răspunderii parentale înțeleg că guvernul nu poate înlocui, într-o
148 democrație, educația părinților. Cu toate acestea, guvernele democratice sunt responsabile pentru
149 respectarea legilor și protejarea fiecărui individ în societate. Legile privind răspunderea parentală
150 îi stimulează în continuarea educării corecte pe părinții responsabili și îi obligă pe părinții
151 copiilor vinovați să plătească pentru daunele produse de către aceștia. Această soluție menține
152 echilibrul între existența spațiului privat al familiei și binele comunității din care fiecare familie
153 face parte.

154 Opozanții spun că legile privind răspunderea parentală devaforizează pe cei ce sunt
155 săraci. Chiar dacă școala este gratuită, unii părinți nu își pot permite să cumpere materiale
156 școlare, haine, bilete pentru transport sau să suporte alte costuri similare. În multe dintre

157 comunitățile sărace, copiii nu merg la școală pentru că trebuie să aibă grijă de frații lor mai mici,
158 în timp ce părinții merg la serviciu. Conform criminalistului H. Wilson, „supravegherea
159 parentală permisivă este deseori rezultatul stresului cronic, precum și al faptului că părinții sunt
160 deseori șomeri, de multă vreme și familiile trăiesc permanent în sărăcie.” În aceste condiții, cu
161 cât părinții sunt obligați să lucreze mai multe ore sau să aibă două ori mai multe slujbe, pentru a
162 câștiga bani pentru necesitățile de bază ale familiilor lor, cu atât este mai nedrept ca guvernele să
163 oprească finanțarea unor programe care privesc îmbunătățirea condițiilor de viață și apoi să îi
164 acuze pe părinți că nu își pot supraveghea corespunzător copiii. Programele care îi ajută pe
165 părinți să își îmbunătățească abilitățile privind munca pe care o fac, ar putea reduce
166 criminalitatea juvenilă, precum și absentesimul școlar, mult mai mult decât ar face-o pedepsirea
167 părinților pentru faptele copiilor lor.

168 **Concluzii**

169 Întrebarea dacă părinții ar trebui să fie responsabili de faptele copiilor lor este de
170 asemenea o întrebare despre rolul pe care trebuie să îl aibă guvernul în această problemă. Așa
171 cum spunea profesorul de drept și politică publică, Steven Wisensale, de la Universitatea din
172 Connecticut, “Problema pe care o avem în această țară este că ne luptăm permanent cu o dilemă:
173 cum să păstrăm echilibrul între viața privată din familie și binele societății.”

Răspunderea Parentală – bibliografie selectivă

Arbetman, Lee, “Părinți și copii”, *Street Law: Un curs despre practica legilor*, Ed.a VIII-a, (Columbus, OH: Glencoe/McGraw-Hill, 2010).

“Profil de țară: Educația în Macedonia” (Geneva: Fundația pentru copii a Națiunilor Unite), http://www.unicef.org/ceecis/FYR_Macedonia.pdf.

Danitz, Tiffany, John Nagy, “Statele reconsideră răspunderea parentală în școlile cu cazuri de violență”, Organizația Stateline, (12 aprilie 2000), <http://www.stateline.org/live/printable/story?contentId=13997>.

de Vise, Daniel, “Nerespectarea legilor cu privire la frecventarea cursurilor în școală”, *Washington Post*, (14 octombrie, 2008), <http://www.washingtonpost.com/wpdyn/content/article/2008/10/13/AR2008101302863.html>.

Dumitrescu, Adrian, Diana Dincă, “România: Direcția Generală de Asistență Socială și de Protecție a Copilului- Ilfov”, <http://www.protectiacopilului.ro>.

Rețeaua Eurydice, “Educația obligatorie în Europa, 2009/10” (Bruxelles: Uniunea Europeană, 2009), http://eacea.ec.europa.eu/education/eurydice/documents/compulsory_education/106EN.pdf.

Garry, Eileen M., “Absenteeismul școlar: primul pas către o viață cu probleme” (Washington, DC: Departamentul pentru justiție al Statelor Unite, Oficiul pentru justiția juvenilă și prevenția delincvenței, 1996), <http://www.ncjrs.gov/pdffiles/truncy.pdf>.

“Artiștii graffiti pictează turnul roșu”, *Rusia azi*, (25 iulie, 2009), http://www.russiatoday.ru/Top_News/2009-07-25/graffiti-artists-paint-the-town-red.html.

Harakova, Pavia, “Sentințe de trimitere la închisoare a părinților ai căror copii lipsesc de la școală”, Radio 7 Cehia, *Radio Praga* (28 noiembrie, 2006), <http://www.radio.cz/en/artile/85715>.

Hawkins, J.D., R. Catalano, *Prevenția de risc: utilizarea strategiilor de dezvoltare socială* (Seattle, WA: Dezvoltarea în cercetare și a programelor, 1995).

Institutul pentru justiție în administrație, “Ghidul pentru despăgubiri din California”, (Sacramento, CA: Școala de drept McGeorge, Universitatea Pacific, 2004), http://www.1800victims.org/compensation/restitution_&_abstract_of_judgement.htm.

Kera, Silvia. “Educația în școlile secundare din Estonia,” *Ghid pentru educația în școlile secundare din Europa* (Strasbourg, Franța: Consiliul Europei, Consiliul pentru cooperare culturală, 1996), p. 43, http://books.google.com/books?id=IjyXvWsYdf4C&pg=PA46&lpg=PA46&dq=truancy+laws+Estonia&source=bl&ots=nDZdJjMxlU&sig=6M3K78lmgXE2Q1BqWy6tgYECC58&hl=en&ei=yGHGSvTHDZLU8QbJqpBG&sa=X&oi=book_result&ct=result&resnum=5#v=onepage&q=&f=false.

Lahe, Jenno, “Vinovăția unei persoane referitoare la răspunderea pentru acțiunile de distrugere ale altei persoane”, *Juridica International*, XI (2006), http://www.juridica.ee/get_doc.php?id=1021.

Lewandowska, J., A. Janiak, H.M. Wickert, “Lituania,” în Norbert Grewe, ed., *Absenteismul în școlile europene*, (Berlin: LIT Verlag. Transaction Publishers, 2005). p.196, <http://books.google.com/books?id=CqgyNuPg97sC&lpg=PP1&pg=PA192#v=onepage&q=&f=false>.

© 2009 Constitutional Rights Foundation Chicago. Toate materialele și publicațiile fundației sunt protejate prin dreptul de autor. Acordăm tuturor partenerilor dreptul de a reproduce toate materialele din acest site pentru a le distribui elevilor, personalului altor școli și autorităților locale din domeniul educației.

“Răspunderea părinților care nu își pot îndeplini obligațiile și îndatoririle față de copii”, Articolul 5.35, Codul Federației Ruse pentru infracțiuni administrative, <http://newschool18.ucoz.ru/publ/1-1-0-1>

MacGillivray, Heather, Gretchen Erickson. *Absenteismul în Denver: Prevalarea de vină: efecte și intervenții* (Denver, CO: Centrul Național pentru implicarea școlilor, august 2006),

<http://www.schoolengagement.org/TuancypreventionRegistry/Admin/Resources/Resources/TuancyInDenverPrevalenceEffectsandInterventions.pdf>.

“Răspunderea parentală civilă”, Findlaw.com, <http://family.findlaw.com/parenting-law/parental-civil-liability.html>.

“Bazele răspunderii parentale”, Findlaw.com, <http://family.findlaw.com/parenting-law/parental-liability-basics.html>.

“Legile privind răspunderea parentală”, *Inițiativele privind reforma în justiția pentru minori în state: 1994-1996* (Washington, DC: Departamentul Justiției, Oficiul pentru Prevenirea delinvenței juvenile și a justiției pentru minori, http://ojjdp.ncjr.org/pubs/reform/ch2_d.html.

“Legile privind răspunderea parentală” (Edmonton, Albert: John Howard Society of Alberta, 1997), <http://www.johnhoward.ab.ca/PUB/C11.htm>.

“Responsabilitățile și îndatoririle părinților,” Cap. 12, Articolele 61-79, Codul familiei din Federația Rusă, <http://www.jafbase.fr/docEstEurope/RussianFamilyCode1995.pdf>.

Pearlman, Ala, “Răspunderea parentală pentru actele minorilor”, Chicago Family Law Blog,

<http://www.chicagofamilylawblog.com/child-custody-info-parental-liability-for-acts-of-minor-children.html>.

Phelps, Shirelle, Gale Cengage, “Răspunderea parentală pentru faptele copilului”, *Enciclopedia Legilor de zi cu zi*, 2003, eNotes.com, <http://www.enotes.com/everyday-law-encyclopedia/parent-liability-child-s-act>.

“Trimiterea în judecată a părinților ai căror minori consumă alcool” (Washington, DC: Departamentul SUA pentru sănătate și servicii medicale umane, Administrația pentru abuzul de substanțe și servicii medicale pentru sănătatea mintală) <http://family.samhsa.gov/set/prosecuting.aspx>.

Sapos, Dan, “Rata abandonului școlar și creșterea ei în școlile din mediul rural”, *Nine O’Clock*, punctul 4105 (24 ianuarie 2008), p. 6, <http://www.nineoclock.ro/index.php>.

Steinhausen, Hans-Christoph, “Studii în legătură cu posibilele cauze ale absenteismului școlar”, *Ziarul pentru sănătate mintală a copilului și al adolescenței*, în *Știrile medicale*, (18 iulie 2008), <http://www.newsmedical.net/news/2008/07/10/39935.aspx>.

Stenberg-Tendys, Wendy. “Copiii comit o crimă și părinții trebuie să plătească”, Buzzle.com (27 mai 2009), www.buzzle.com/articles/the-kids-do-a-crime-and-the-parents-have-to-pay.html.

Szymanski, L., “Responsibilitatea părinților pentru actele de delinvență comise de copiii lor” *NCJJ Snapshot*, 4:22 (Pittsburgh, PA: Centrul Național pentru justiție juvenilă, februarie 1999), http://www.ncjservehttp.org/NCJJWebsite/publications_detail.asp?n=205.

“Absentesimul” (Sacramento, CA: Departamentul pentru educație din California, 2009), <http://www.cde.ca.gov/ls/ai/tr/index.asp>.

Ghid pentru absentesim: Manual de formare în intervențiile din cazul absenteismului școlar, (Columbia, SC: Facultatea de drept, Universitatea Carolina de Sud, Oficiul pentru legi privind copiii, mai 2006), <http://childlaw.sc.edu/frmPublications/TuancyGuideMay2006.doc>

Răspunderea Parentală - Întrebarea pentru deliberare cu argumente

Întrebarea pentru deliberare

Ar trebui ca în democrația noastră părinții să fie trași la răspundere pentru infracțiuni minore ale propriilor copii?

DA—Argumente în favoarea întrebării pentru deliberare

1. Guvernele democratice protejează societatea de crime și promovează educația pentru toți tinerii. Legile privind răspunderea parentală sunt create pentru a reduce crimele și absenteismul școlar. Comunitățile în care există programe în care se combină recuperarea orelor pierdute la școală de către elevi cu anumite amenzi și chiar cu închisoarea, au drept consecință reducerea cazurilor de absenteism. Scăderea ratei absenteismului aduce după sine scăderea ratei crimelor. Ca în majoritatea cazurilor de probleme existențiale, amestecul de încurajări și pedepse este cea mai bună soluție pentru scăderea cazurilor de comportament nepotrivit.
2. Victimele cazurilor de încălcare și distrugere a proprietății private au dreptul la despăgubiri. Însă minorii nu au bani. Dacă victimele ar da în judecată pe părinților minorilor respectivi pentru a primi înapoi costul întreg al reparațiilor proprietății vandalizate, probabil că acești părinți și-ar supraveghea mult mai atent propriii copii.
3. Unii copii ajung delincvenți datorită modului nepotrivit în care sunt crescuți. Plata unor sume semnificative de către părinții care nu oferă o educație corespunzătoare copiilor, ar putea să-i determine pe părinți să își ia mult mai în serios rolul. Părinții sunt responsabili pentru copiii lor și, de aceea, trebuie să se achite de aceste obligații.
4. Guvernul, într-o democrație, nu poate ține locul părinților. Cu toate acestea, guvernul este responsabil de implementarea legilor și de asigurarea protecției fiecărui membru al societății. Legile privind răspunderea parentală pot oferi încurajări părinților care dau o educație bună copiilor, dar și penalități celor care nu o fac. Această soluție păstrează echilibrul între viața privată din familie și binele suprem al societății.

Răspunderea Parentală - Întrebarea pentru deliberare cu argumente

Întrebarea pentru deliberare

Ar trebui ca în democrația noastră părinții să fie trași la răspundere pentru infracțiuni minore ale propriilor copii?

NU—Argumente împotriva întrebării pentru deliberare

1. Legile privind răspunderea parentală încalcă principiile de bază ale democrației, precum dreptul părinților de a-și educa propriii copii, așa cum doresc. De asemenea, aceste legi sunt incorecte, deoarece o persoană trebuie să răspundă pentru faptele altei persoane. Adolescenții spun că ei sunt mai mult adulți decât copii. Astfel că, ei pot munci, pot conduce autovehicule, chiar pot plăti taxe. Ca o consecință, dacă trebuie să accepte o amendă atunci când șofează, trebuie să-și asume și responsabilitatea faptelor, când lipsesc nemotivat de la școală sau când comit acte de vandalism.
2. Multor părinți le lipsesc anumite calități în această postură, iar adolescenții profită de pe urma acestui fapt. Pedepsind oamenii pentru că nu știu să fie părinți buni este ca și cum ai pedepsi pe cineva că se îneacă, deoarece nu știe să înoate. În loc să creeze noi modalități de a pedepsi acești părinți sau de a-i pune să plătească, societatea mai bine le-ar arăta acestor părinți cum să aibă grijă corespunzător de copiii lor.
3. Legile privind răspunderea parentală tratează simptomele, dar nu tratează boala. Dacă profesorii ar fi mai bine pregătiți profesional și ar avea mai multe materiale auxiliare la orele de curs, poate elevii ar prețui mai mult școala și ar fi mai puține cazuri de absenteism. Dacă școala ar fi un loc mai sigur, copiii care se tem de agresiunile colegilor, de crime, ar veni în număr mai mare la cursuri. Unii elevi spun că vandalizează pentru că se plictisesc. Guvernul poate preveni crima juvenilă sau absentesimul. În loc să-i pedepsească pe părinți, mai degrabă ar oferi o motivație serioasă elevilor de a veni la școală și ar încerca să înțeleagă ce anume îi determină pe aceștia să comită crime.
4. Legile privind răspunderea parentală sunt incorecte pentru oamenii săraci. Chiar dacă școala este gratuită, unii părinți nu își pot permite să cheltuiască pentru transportul copiilor, pentru materiale școlare, pentru haine. În multe dintre comunitățile sărace, copiii lipsesc de la școală pentru că trebuie să aibă grijă acasă de frații lor mai mici, în timp ce părinții merg la serviciu. Consecința o constituie o supraveghere deficitară a copiilor, care deseori se datorează lipsei unui serviciu al părinților pe o perioadă îndelungată. Guvernul nu poate acuza pur și simplu pe acești părinți de supraveghere insuficientă a propriilor copii, când ei au două sau trei slujbe, necesare supraviețuirii întregii familii. Existența unor programe care să crească abilitățile de lucru ale părinților, ar reduce atât rata crimei juvenile, cât și pe cea a absentesimului școlar, rezolvând problema mult mai bine decât ar face-o pedepsirea părinților copiilor vinovați.